

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף ל"ב למסקנא

דף ל"ב ע"א

- א. מי שבא בדרך בחביתו, והשני בא בקורתו, ופגעו זה בזה, ונשברה הכד בקורה, פטור בעל הקורה, שלשניהם רשות להלך.
- ב. אם היה בעל הקורה ראשון ובעל חבית אחרון, ונשברה חבית בקורה, פטור בעל הקורה, שבעל הקורה הלך כדרכו, ובעל החבית מיהר ללכת. ואם עמד בעל הקורה, והיו ראשי הקורה לרוחב הדרך, שלא היה בעל החבית יכול לעבור מצד אחר, חייב. ואם אמר לבעל חבית עמוד, פטור. ואם היה בעל חבית ראשון ובעל קורה אחרון, ונשברה חבית בקורה, חייב בעל הקורה. ואם עמד בעל חבית, פטור. ואם אמר לבעל קורה עמוד, חייב. וכן הדין כשאחד בא בנרו והשני בפשתנו.
- ג. המזיק את אשתו בתשמיש המטה, חייב, מה יער שנכנס לרשותו וחייב, קל וחומר בזה שנכנס לרשות חבירו.
- ד. שתי פרות ברשות הרבים, רבוצה ומהלכת, בעטה מהלכת ברבוצה, לריש לקיש פטורה. (ויש חולקים, כי יש לה רשות לילך עליה, אבל לא לבעוט בה). ואם בעטה רבוצה במהלכת, חייבת. ואם הוזקה מהלכת ברבוצה, פטורה, שהיה לה לעבור מצד אחר.
- ה. שנים שהיו מהלכים כדרכן ברשות הרבים, והזיקו זה את זה פטורים. היה אחד רץ ואחד מהלך, הרץ חייב, שהוא משונה. ובערב שבת בין השמשות פטור, מפני שרץ ברשות להכין את עצמו לקראת שבת. ואם היו שניהם רצים, גם בחול פטורים.

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

דף ל"ב ע"ב

א. רבי חנינא היה מתעטף בערב שבת ואומר: בואו ונצא לקראת כלה מלכתא. וי"א לקראת שבת כלה מלכתא. רבי ינאי היה מתעטף ואומר: בואי כלה בואי כלה.

ב. המבקע עצים ברשות הרבים והזיק ברשות היחיד, או ברשות היחיד והזיק ברשות הרבים, או ברשות היחיד והזיק ברשות היחיד אחר, חייב.

ג. הנכנס לחנותו של נגר שלא ברשות, ונתזה בקעת וטפחה על פניו, ומת, פטור מגלות. ואם הוזק, ללשון ראשון פטור מארבעה דברים, וחייב בנזק כדין אונס (קס"י ד"ה חייב). וללשון שני חייב בארבעה דברים (חוץ מבושת).

ואם נכנס ברשות, אם הוזק חייב בארבעה דברים. ואם מת, ללשון ראשון פטור מגלות, שהוא שוגג קרוב למזיד. וללשון שני חייב. ואם תלמידו הוא, והפציר בו שיצא, וסבור שאימתו עליו ויצא, פטור מגלות.

ד. שליח בית דין שהוסיף רצועה אחת למי שחייב מלקות, ומת, אם לא היה טעות במנין, אינו גולה, שהיה לו להעלות על דעתו שיכול למות והוא שוגג קרוב למזיד. ואם הדיין המונה טעה במנין, גולה.

ה. הזורק אבן לרשות הרבים, והרג, אינו גולה, שהיה לו להעלות על דעתו שאנשים מצויים ברשות הרבים, והוא שוגג קרוב למזיד. ואם סתר את כותלו לאשפה, והיה שם אדם והרגו, אם רבים מצויים שם, מזיד הוא (ואינו גולה). ואם אינם מצויים שם, אנוס הוא (ואינו גולה). ואם אנשים נפנים בה בלילה ולא ביום, ופעמים יש מי שנפנה בה ביום, גולה.

Etrog